

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด จังหวัด อุดรธานี

เมื่อวันที่ 18 เมษายน 2537

เรื่อง นี้เราก็ไม่เคยพูดอย่างนี้

เราอยากเห็นอะไรไม่อยากเห็นมากกว่าการอยากเห็นหัวหน้า หัวหน้านี้เป็นสำคัญ หัวหน้าเด็ก หัวหน้าผู้ใหญ่ หัวหน้าครอบครัว หัวหน้านักเรียน คือครูอาจารย์ หัวหน้างานแผนกต่าง ๆ จนกระทั่งถึงขั้นระดับชาติ หัวหน้าเป็นคนดีหันหน้าเข้าสู่ศีลสุธรรม เป็นที่ตายใจของประชาชนทั่วประเทศไทยได้ ถ้าไม่มีศีลธรรมเข้าแทรกแล้ว เป็นโจร เป็นมารทำลายชาติบ้านเมืองได้อย่างหน้าด้านนั่นเอง อาศัยตำแหน่งหน้าที่ออกฉกฉวย ข้างหลังกินเรื่อยแบบร้อยล้านพันคม โจรมารทั้งหลายสู้ไม่ได้ นี่น่าทุเรศเอามากนะ บ้านเมืองจะอยู่ไปได้อย่างไร ก็เมื่อมีแต่ปรตแต่ผีกินบ้านกินเมืองอยู่รอบด้านเช่นนี้

กินทุกแห่งทุกหนนะ แผนกไหนงานใด มีกิน ๆ ๆ ตลอด บนโต๊ะใต้โต๊ะกินหมด ซอกแซกซิกแซ็กกินหมด โห พิลิกจริง ๆ นะ น่าสลดสังเวชนะ หน้าด้านด้วย พวกนี้พวกหน้าด้านด้วย บ้านเมืองจะมีอะไรเหลือ ถ้าว่าทำไปตามหน้าที่การงานก็หลีกเลี่ยง ผักชีโรยหน้า เพราะมีเงินเดือนเป็นพื้นฐานไว้สำหรับเลี้ยงชีพอยู่นี้ จะทำไม่ทำมากน้อยเพียงไรก็ไม่เห็นมีปัญหาอะไร เพราะเงินเดือนเป็นพื้น ประชาชนราษฎรเอาหัวใจเอาชีวิตจิตใจเข้าเป็นพื้นให้เหยียบย่ำไปเหยียบย่ำมาอยู่อย่างสบาย เพราะฉะนั้นใครจึงอยากเป็นแต่ข้าราชการเพราะมันง่ายมันสบายมาก เหยียบหัวประชาชนถือเป็นธรรมดาแหละ

การทำงานที่เอกชนทำงานของเขานี้หมุนตัวเป็นเกลียวเทียวนะ แต่วงราชการนี้เอื้อยอ้ายเนือยนายอืดอาด เพราะมีเงินเดือนชีวิตจิตใจของประชาชนเป็นพื้นฐาน กินอยู่ในนั้นขี้นดออยู่ในนั้นเสร็จ ดีไม่ดีไปติดต่องาน ๕ หนยังไม่สำเร็จประโยชน์กลับมา หาเรื่องอย่างนั้นหาเรื่องอย่างนี้ ต้องได้ใต้โต๊ะได้เก้าอี้เสียก่อนตามธรรมเนียมราชการยุคดาวเทียมมันเป็นอย่างนั้น มันกินกันอย่างงั้นนะ น่าทุเรศจริง ๆ นี่นะ ว่าเราไม่รู้หรือ ลูกศิษย์เราเต็มกระทรวง กระทรวงไหนไม่มีลูกศิษย์ไม่มีเลย คนไหนชำนาญทางไหน คนไหนรู้เรื่องทางไหน ๆ มาเข้าลิ้นชักนี้หมดเลย เพราะฉะนั้นมันถึงรู้ได้ละซิ ไม่รู้ได้ยังไง

คนดีนั้นแหละเขามาพูด คนชั่วมันไม่มาพูดแหละ วิธีกินวิธีโกงอย่างนั้นอย่างนี้แบบไหน ๆ จาระโนออกมา ๓ วันไม่จบ วิธีกินวิธีโกง ไม่ใช่วิธีที่จะรักษาชาติบ้านเมืองนะ วิธีกินบ้านกินเมืองที่พูดเวลานี้ โห มันน่าทุเรศจริง ๆ ตามหน่วยงานอยู่ตรงไหน ๆ มี

ประชาชนราษฎรเข้าไปเกี่ยวข้องนี้ เลี้ยงตรงนั้นหลักตรงนี้ หาอุบายอยู่นั้นแหละถ้าไม่ได้กินแล้วไม่ทำให้ ดูซินะ เงินเดือนก็ให้กิน มันยังไม่พอนี้ พวกพุงหลวงพุงยิ่งกว่าภูเขา นี่เราจึงเบื่อเอาจริง ๆ นะ เอือมระอา โห ไม่ทราบว่าเป็นยังไงทำไมจึงสกปรกเอามากมายขนาดนี้ แล้วยิ่งเมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธด้วยซ้ำ มองหาวิเวทของพุทธไม่มีเลยนะ มีแต่ยักษ์แต่ผีเต็มบ้านเต็มเมือง

ไปที่ไหนมีแต่กิน ทำไม่เป็นขึ้นเป็นอัน ผักชีโรยหน้า ทำสะเปะสะปะ แม้แต่มาทำงานในวัดแฝงกับพระก็ยังไม่รู้ว่ามีนิสัยสันดานนี้เป็นมาอย่างนี้ นั่นบอกแล้ว ทำพอให้แล้ว ๆ มือ ผ่าน ๆ ไปเท่านั้นแหละ ไม่ได้เป็นขึ้นเป็นอันพอที่จะให้เห็นเป็นหลักเป็นเกณฑ์ของชาติบ้านเมือง จากบุคคลผู้ทำหน้าที่แทนชาติบ้านเมือง มันเป็นอย่างนั้น นี่ถึงว่าเมืองไทยใครก็อยากเป็นแต่นาย ๆ คน มันสบายแสนสบายได้เหยียบหัวประชาชน เหมือนประชาชนเป็นหมาตัวหนึ่ง ๆ นี่เป็นเครื่องทดลองของคลังเขาแหละ

ใครว่าอะไรก็ว่าซิ เราไม่ได้หาเรื่องอุทรินี้ เอาความจริงมาพูดนี่วะ คนเราไม่อยู่ด้วยความจริงบ้าง ไม่ยอมรับความจริงกันบ้าง มันจะมีอะไรเหลือในโลกอันนี้ มีแต่ของจอมปลอมเต็มบ้านเต็มเมืองมันเหลือได้ยังไง ไม่เหลือ ฉิบหายหมด หน้าที่การงานนี้ เหลว ๆ ไหล ๆ เหลาะ ๆ แหละ ๆ ทำไปอย่างนั้นแหละ แบบผักชีโรยหน้า ๆ ไม่ได้มีจริงมีจังอะไร เรื่องมันจริงมันจังมันอยู่จากหลังต่างหากนี่ อันนั้นจริงจังมาก พอบีบบีบพอมัดมัดเอาเลย ไม่ได้เท่านั้นไม่ให้ไม่ทำ เวลาที่ไม่มีพอ เรื่องนั้นเรื่องนี้หาอยู่นั้นแหละ พวกปอบเป็นอย่างนั้น ปอบกินตับประชาชน เขาว่าข้าราชการ ๆ ว่าเป็นเจ้าเป็นนายเรานะภูมิใจ บทเวลาสะแตกตับประชาชนเขารู้กันทั้งแผ่นดิน เขาไม่ว่าอะไรเขาทนเอาปล่อยให้สะแตกไปอย่างนั้น

การพูดอย่างนี้เราไม่ได้พูดทุกรายนะ พูดเฉพาะรายมันเป็นอย่างที่ว่า มันมีอย่างนี้จะให้ว่ายังไง เหล่านี้แหละที่มันทำลาย พวกคนดีเขาไม่ได้ทำลายจะไปว่าให้เขาทำไมคนดีเราก็คหาคนดีของดีอยู่แล้ว ไปว่าให้เขาทำไมคนดี ก็ว่าคนที่มันเลวที่มันกดถ่วงชาติบ้านเมือง ทำลายชาติบ้านเมืองนั้นซิ มีมากเท่าไรยิ่งเหลวยิ่งهلكไปหมด โห น่าทุเรศจริง ๆ นะ มันไม่ได้หน้าได้หลังอะไรทำอะไรคนจำพวกกาฝากนี้ มีแต่กัดแต่แทะบ้านเมืองตลอด

ทำตามหลักวิชานั้นหลักวิชานี้ ครั้นเวลาไปทำไม่เห็นทำตามหลักวิชา ตาสีตาสามองดู ก็รู้งานนั้น ๆ ตาสีตาสาไม่มีหลักวิชามองดูมันขวางตาก็รู้ อันไหนผิดอันไหนถูก แต่นัก วิชาการทำไมไม่รู้ มันทำพอให้แล้วมือไปนั้น เรื่องวิชามันรู้แต่มันไม่ทำตามนั้นซี พวก ประชาชนเขาจะตาย ดันอยู่ทั่วประเทศเขตแดน ปากกัดตีนถีบถึงขนาดนั้นก็ยังไม่พอยู่ พอกิน ดิดหนี่ดิดสินพะรุพะรัง ผู้สนุกยิ่งสนุกกินแบบไหนต่อแบบไหนแสนปลิ้นปล้อน หลอกลวง คดโกงรีดไถสารพัด กินได้ทั้งนั้น ร้อยล้านพันคนคือพวกนี้แหละ อาศัย อำนาจหน้าที่อยู่จากหน้า สะแตกอยู่จากหลังกินบ้านกินเมืองอยู่จากหลังนี้ซีที่มันนำ ทุเรศมาก

นี่เราก็ไม่เคยพูดอย่างนี้ วันนี้เรื่องสัมผัสที่ควรจะพูดก็พูดบ้าง เราในฐานะที่ทำ ประโยชน์ให้ชาติบ้านเมืองคนหนึ่งแทบเป็นแทบตายเหมือนกัน เราอยากเห็นหัวหน้า ๆ ที่ทรงอรรถทรงธรรมเป็นหลักเป็นเกณฑ์แก่ผู้น้อย ๆ บ้าง นี่มันไม่เห็น ใหญ่เท่าไรยิ่งใหญ่ เลว ๆ นะซี แล้วจะยึดที่ไหนเกาะที่ไหนมีแต่พัง เกาะใหญ่เท่าไรยิ่งใหญ่ แล้วจะทำ ยังไงบ้านเมืองเมื่อเป็นอย่างนั้น

ถ้าเดินไปในวัดก็ไปเที่ยวดูเถ่อ เดินอืดอาด ๆ โห เจ้ายศ เดินเข้าไปในวัดเป็นเหมือน กับว่าไปมองดู ไปตรวจตราพาศีพระเหล่านี้เป็นยังงินุ่นนะ กิริยามารยาทเป็นยังงิ เรา เป็นผู้ตรวจการแผ่นดิน ตรวจการพุทธจักร ไม่รู้ตัวเลยว่าพระดุษฎีบอยู่นะ ดับเขามือหรือ ไม่มี มีแต่ดับพระนั่นแหละ พระก็ดุษฎีคนได้เหมือนกันนี่วะ ทำไมพระจะดุษฎีคนไม่ได้ พระดุษฎีคนยิ่งดูได้ง่ายยิ่งกว่าคนดุษฎีพระ เอ้า พูดให้ถึงเหตุถึงผลอย่างนี้ นอกจาก ท่านจะพูดหรือไม่พูดเท่านั้นแหละ มานี้โอ้ยสลดสังเวช

ก้าวเข้ามาในวัดนี้ ทำท่าทำทางฝั่งผาย พวกเจ้าใหญ่นายโตมาพวกเจ้าอำนาจวาสนา ดู หัวใจมันเหมือนกับไฟเผาแสดงเปลวขึ้นจรดเมฆนุ่น มันไม่ได้ดูนะ มันดูนุ่นมันอ้าปากดู ด้วยว่าตัวฉลาดนะ อ้าปากดู คนฉลาดจะอ้าปากดูอะไร จับปากดูซิ พูดแล้วมันทุเรศนะ พระดูโยมท่านมีหุมีตาเหมือนกันทำไมดูไม่ได้ดูฆราวาสญาติโยม ดูไปได้รอบด้านนี่ว่าไ้ ตามีหุมีทำไมดูไม่ได้ ตาเขามีเขาดูตาเรามีทำไมดูไม่ได้วะ

มาวัดมาวานี้ แหม เราไม่อยากจะเข้าวัดคนแบบนี้ว้างั้นเลย มันหนักศาสนาหนักวัด หนักวา ถ้าขึ้นให้มีแบบนี้มาก ๆ แล้วพระเณรแตกวัดหนีหมด มันจะเป็นเจ้าอำนาจ วาสนาเป็นนายพระละซี หนักเข้า ๆ ก็เป็นนายพระ ใครจะมาไม่มาจะเป็นอะไร

บิณฑบาตมากินวันหนึ่ง ๆ ได้ข้าวมาทัพพีสองทัพพีพอแล้ว ไม่อยากให้มาทำสกปรกไว้
ว่า พวกนี้พวกสกปรก พวกเจ้ายศเจ้าศักดิ์ กียศของกิเลส มัณวิเศษวิโสอะไรของ
กิเลส ถ่ายศของธรรมแล้วไม่ยกไม่เหยียบไม่มีเรื่องอะไร ถ้าอนุภาพของกิเลสนี้แสดง
จรดเมฆโน่น ถ้าเป็นธรรมนะเอาเข้าในผ้าขี้ริ้วห่อไว้ก็แสดงรัศมีออกมาจนได้แหละ ถ้า
เป็นขี้เอาผ้าห่อทองคำมาห่อไว้มันก็แสดงกลิ่นออกมาจนได้แหละ

โห มันทุเรศจริง ๆ นะ ตั้งยศตั้งศักดิ์ให้แทนที่จะเป็นเครื่องประดับบ้านประดับเมือง
ให้เป็นที่เคารพบูชากราบไหว้ เป็นที่ตายใจของผู้น้อย กลับเป็นเปรตเป็นผีเป็นยักษ์เป็น
มาร เป็นผู้ทำลายชาติบ้านเมืองแหลกเหลวไปหมด เพราะอำนาจแห่งศรัทธาบรรดาศักดิ์
นี้มันทำลาย นั่นชี้ตั้งให้รู้เนื้อรู้ตัวกลับเป็นบัลลังก์ไปอีก ๒ ชั้น ๓ ชั้น นี่ชิมันน่าทุเรศนะ

ผู้บ่อยก็ไม่ทราบจะเดินตามใคร ผู้ใหญ่ไม่เป็นท่าแล้วเด็ก ๆ จะเดินตามใคร เริ่มตั้ง
แต่ในครอบครัวไป พ่อแม่ก็โกโรโกโสไปแบบหนึ่ง ต่างคนต่างเป็น ๆ ต่างครอบครัว
ต่างเป็น แล้วเด็กเกาะใคร เกาะก็เกาะแต่เรื่องโกโรโกโสนี่สิ ไปโรงเรียนหรือก็มีแต่เด็ก
แบบเดียวกันในโรงเรียน ครูก็ครูแบบเดียวกันในโรงเรียน เอาหลักเอาเกณฑ์มายึดให้
เป็นชื่อเป็นแปของบ้านของเมืองไม่ได้ พิจารณาซิถ้าเราหาเรื่อง เอ้า เข้าไปในวงราชการ
งานเมือง ก็เป็นแบบนี้ ๆ ทั่วประเทศไทย โหนแบบบ้านแบบเมืองที่จะให้เป็นจริง
ถาวรแน่นหนามั่นคงอยู่ตรงไหน เมื่อมันมีแต่อย่างนี้แล้ว ไม่มี มีแต่ฉิบหายนั่นแหละ
เราอยากเห็นอะไรไม่อยากเห็นมากกว่าการอยากเห็นหัวหน้า หัวหน้านี้เป็นสำคัญ
หัวหน้าเด็ก หัวหน้าผู้ใหญ่ หัวหน้าครอบครัว หัวหน้านักเรียน คือครูอาจารย์ หัวหน้า
งานแผนกต่าง ๆ จนกระทั่งถึงขั้นระดับชาติ หัวหน้าเป็นคนดีหันหน้าเข้าสู่ศีลสู่ธรรม
เป็นที่ตายใจของประชาชนทั่วประเทศไทยได้ ถ้าไม่มีศีลธรรมเข้าแทรกแล้ว เป็นโจร
เป็นมารทำลายชาติบ้านเมืองได้อย่างหน้าด้านนั่นเอง อาศัยตำแหน่งหน้าที่ออกจาก
หน้า ข้างหลังกินเรื่อยแบบร้อยล้านพันคม โจรมารทั้งหลายสู้ไม่ได้ นี่น่าทุเรศเอามากนะ
บ้านเมืองจะอยู่ไปได้อย่างไร ก็เมื่อมีแต่เปรตแต่ผีกินบ้านกินเมืองอยู่รอบด้านเช่นนี้

กินทุกแห่งทุกหนนะ แผนกไหนงานใด มีกิน ๆ ๆ ตลอด บนโต๊ะใต้โต๊ะกินหมด ซอก
แซกซิกแซ็กกินหมด โห พิลึกจริง ๆ นะ น่าสลดสังเวชนะ หน้าด้านด้วย พวกนี้พวก
หน้าด้านด้วย บ้านเมืองจะมีอะไรเหลือ ถ้าว่าทำไปตามหน้าที่การงานก็หลีกเลี่ยง ผักชี
โรยหน้า เพราะมีเงินเดือนเป็นพื้นฐานไว้สำหรับเลี้ยงชีพอยู่ที่นี่ จะทำไมทำมากน้อยเพียง
ไรก็ไม่เห็นมีปัญหาอะไร เพราะเงินเดือนเป็นพื้น ประชาชนราษฎรเอาหัวใจเอาชีวิตจิต

ใจเข้าเป็นพื้นให้เหยียบย่ำไปเหยียบย่ำมาอยู่อย่างสบาย เพราะฉะนั้นใครจึงอยากเป็น
แต่ข้าราชการเพราะมันง่ายมันสบายมาก เหยียบหัวประชาชนถือเป็นธรรมดาแหละ

การทำงานที่เอกชนทำงานของเขานี้หมุนตัวเป็นเกลียวเทียนนะ แต่วงราชการนี้เอื้อย
อ่ายเนือยนายอืดอาด เพราะมีเงินเดือนชีวิตจิตใจของประชาชนเป็นพื้นฐาน กินอยู่ใน
นั้นซักรอดอยู่ในนั้นเสร็จ ดีไม่ดีไปติดต่องาน ๕ หนยังไม่สำเร็จประโยชน์กลับมา หาเรื่อง
อย่างนั้นหาเรื่องอย่างนี้ ต้องได้โต้ตะโต้แก้อ้อเสียก่อนตามธรรมเนียมราชการยุคดาว
เทียมมันเป็นอย่างนั้น มันกินกันอย่างงั้นนะ น่าทุเรศจริง ๆ นี้นะ ว่าเราไม่รู้หรือ ลูก
ศิษย์เราเต็มกระทรวง กระทรวงไหนไม่มีลูกศิษย์ไม่มีเลย คนไหนชำนาญทางไหน คน
ไหนรู้เรื่องทางไหน ๆ มาเข้าลั่นชกนี้หมดเลย เพราะฉะนั้นมันถึงรู้ได้ละซิ ไม่รู้ได้ยังไง

คนดีนั้นแหละเขามาพูด คนชั่วมันไม่มาพูดแหละ วิธีกินวิธีโกงอย่างนั้นอย่างนี้แบบ
ไหน ๆ จาระโนออกมา ๓ วันไม่จบ วิธีกินวิธีโกง ไม่ใช่วิธีที่จะรักษาชาติบ้านเมืองนะ
วิธีกินบ้านกินเมืองที่พูดเวลานี้ โห มันน่าทุเรศจริง ๆ ตามหน่วยงานอยู่ตรงไหน ๆ มี
ประชาชนราษฎรเข้าไปเกี่ยวข้องนี้ เลี้ยงตรงนั้นหลักตรงนี้ หากุบายอยู่นั้นแหละถ้าไม่
ได้กินแล้วไม่ทำให้ ดูซินะ เงินเดือนก็ให้กิน มันยังไม่พอนี้ พวกพุงหลวงพุงยิ่งกว่าภูเขา
นี้เราจึงเบื่อเอาจริง ๆ นะ เอือมระอา โห ไม่ทราบว่าเป็นยังไงทำไมจึงสกปรกเอามาก
มายขนาดนี้ แล้วยิ่งเมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธด้วยซ้ำ มองหาวิเววของพุทธไม่มีเลยนะ
มีแต่ยักษ์แต่ผีเต็มบ้านเต็มเมือง

ไปที่ไหนมีแต่กิน ทำไม่เป็นขึ้นเป็นอัน ผักชีโรยหน้า ทำสะเปะสะปะ แม้แต่มาทำงาน
ในวัดแฝงกับพระก็ยังไม่รู้ว่ามีสัสสันดานนี้เป็นมาอย่างนี้ นั่นบอกแล้ว ทำพอให้แล้ว ๆ
มือ ผ่าน ๆ ไปเท่านั้นแหละ ไม่ได้เป็นขึ้นเป็นอันพอที่จะให้เห็นเป็นหลักเป็นเกณฑ์ของ
ชาติบ้านเมือง จากบุคคลผู้ทำหน้าที่แทนชาติบ้านเมือง มันเป็นอย่างนั้น นี่ถึงว่าเมือง
ไทยใครก็อยากเป็นแต่นาย ๆ คน มันสบายแสนสบายได้เหยียบหัวประชาชน เหมือน
ประชาชนเป็นหมาตัวหนึ่ง ๆ นี่เป็นเครื่องทดลองของคลังเขาแหละ

ใครว่าอะไรก็ว่าซิ เราไม่ได้หาเรื่องอูตรินี้ เอาความจริงมาพูดนี่วะ คนเราไม่อยู่ด้วย
ความจริงบ้าง ไม่ยอมรับความจริงกันบ้าง มันจะมีอะไรเหลือในโลกอันนี้ มีแต่ของ
จอมปลอมเต็มบ้านเต็มเมืองมันเหลือได้ยังไง ไม่เหลือ ฉิบหายหมด หน้าที่การงานนี้
เหลว ๆ ไหล ๆ เหลาะ ๆ แหละ ๆ ทำไปอย่างนั้นแหละ แบบผักชีโรยหน้า ๆ ไม่ได้มี

จริงมีจ้งอะไร เรื่องมันจริงมันจ้งมันอยู่ฉากหลังต่างหากนี่ อันนั้นจริงจ้งมาก พอบีบบีบ
พอมัดมัดเอาเลย ไม่ได้เท่านั้นไม่ให้ไม่ทำ เวลาที่ไม่มีพอ เรื่องนั้นเรื่องนี้หาอยู่นั้นแหละ
พวกปอบเป็นอย่งนั้น ปอบกินตับประชาชน เขาว่าข้าราชการ ๆ ว่าเป็นเจ้าเป็นนายเรา
นะภูมิใจ บทเวลาสะแตกตับประชาชนเขารู้กันทั้งแผ่นดิน เขาไม่ว่าอะไรเขาทนเอา
ปล่อยให้สะแตกไปอย่งนั้น

การพูดอย่งนี้เราไม่ได้พูดทุกรายนะ พูดเฉพาะรายมันเป็นอย่งที่ว่า มันมีอย่งนี้จะ
ให้ว่ยงใจ เหล่านี้แหละที่มันทำลาย พวกคนดีเขาไม่ได้ทำลายจะไปว่าเขาทำไมคนดี
เราก้หาคนดีของดีอยู่แล้ว ไปว่าเขาทำไมคนดี ก้ว่าคนที่มันเลวที่มันกดถ่วงชาติบ้าน
เมือง ทำลายชาติบ้านเมืองนั้นซิ มีมากเท่าไรยงเหลวยงแหลกไปหมด โห นำทุเรศจริง
ๆ นะ มันไม่ได้หน้าได้หลังอะไรทำอะไรคนจำพวกกาฝากนี้ มีแต่กัดแต่แทะบ้านเมือง
ตลอด

ทำตามหลักวิชานี้หลักวิชานี้ ครั้นเวลาไปทำไม่เห็นทำตามหลักวิชา ตาสีตาสามองดู
ก็รู้งานนั้น ๆ ตาสีตาสาไม่มีหลักวิชามองดูมันขวางตาก็รู้ อันไหนผิดอันไหนถูก แต่นัก
วิชาการทำไมไม่รู้ มันทำพอให้แล้วมือไปนั้น เรื่องวิชามันรู้แต่มันไม่ทำตามนั้นซิ พวก
ประชาชนเขาจะตาย ดันอยู่ทั่วประเทศเขตแดน ปากกัดตีนถีบถึงขนาดนั้นก็ยังไม่พออยู่
พอกิน ดิดหนี่ดิดสินพะรุพะรัง ผู้สนุกยงสนุกกินแบบไหนต่อแบบไหนแสนปลิ้นปล้อน
หลอกลวง คดโกงรีดไถสารพัด กินได้ทั้งนั้น ร้อยล้านพันคมคือพวกนี้แหละ อาศัย
อำนาจหน้าที่อยู่จากหน้า สะแตกอยู่ฉากหลังกินบ้านกินเมืองอยู่ฉากหลังนี้ซีที่มันนำ
ทุเรศมาก

นี่เราก้ไม่เคยพูดอย่งนี้ วันนี้เรื่องสัมผัสที่ควรจะพูดก็พูดบ้าง เราในฐานะที่ทำ
ประโยชน์ให้ชาติบ้านเมืองคนหนึ่งแทบเป็นแทบตายเหมือนกัน เราอยากเห็นหัวหน้า ๆ
ที่ทรงอรรถทรงธรรมเป็นหลักเป็นเกณฑ์แก่ผู้น้อย ๆ บ้าง นี่มันไม่เห็น ใหญ่เท่าไรยง
เหลว ๆ นะซี แล้วจะยึดที่ไหนเกาะที่ไหนมีแต่พัง เกาะใหญ่เท่าไรยงพังใหญ่ แล้วจะทำ
ยงใจบ้านเมืองเมื่อเป็นอย่งนั้น

ถ้าเดินไปในวัดก็ไปเที่ยวดูถ่อ เดินอืดอาด ๆ โห เจ้ายศ เดินเข้าไปในวัดเป็นเหมือน
กับว่าไปมอดดู ไปตรวจตราพาชีพระเหล่านี้เป็นยงใจนู่นนะ กิริยามารยาทเป็นยงใจ เรา
เป็นผู้ตรวจการแผ่นดิน ตรวจการพุทธจักร ไม่รู้ตัวเลยว่าพระดูตับอย่งนะ ตับเขามีหรือ

ไม่มี มีแต่ดับพระนั่นแหละ พระก็ดูดับคนได้เหมือนกันนี่วะ ทำไมพระจะดูดับคนไม่ได้ พระดูดับคนยิ่งดูได้ง่ายยิ่งกว่าคนดูดับพระ เอ้า พุดให้ถึงเหตุถึงผลอย่างนี้ นอกจาก ท่านจะพุดหรือไม่พุดเท่านั้นแหละ มานี้โอ้ยสลดสังเวช

ก้าวเข้ามาในวัดนี้ ทำท่าทำทางฝั่งผาย พวกเจ้าใหญ่นายโตมาพวกเจ้าอำนาจวาสนา ดู หัวใจมันเหมือนกับไฟเผาแสดงเปลวขึ้นจรดเมฆนูน มันไม่ได้ดูนะ มันดูนูนมันอ้าปากดู ด้วยว่าตัวฉลาดนะ อ้าปากดู คนฉลาดจะอ้าปากดูอะไร จับปากดูซิ พุดแล้วมันทุเรศนะ พระดูโยมท่านมีหุมีตาเหมือนกันทำไมดูไม่ได้ดูฆราวาสญาติโยม ดูไปได้รอบด้านนี่ว่าไง ตามีหุมีทำไมดูไม่ได้ ตาเขามีเขาดูตาเรามีทำไมดูไม่ได้วะ

มาวัดมานี้ แหม เราไม่อยากจะเข้าวัดคนแบบนี้ว้างั้นเลย มันหนักศาสนาหนักวัดหนักวา ถ้าขึ้นให้มีแบบนี้มาก ๆ แล้วพระเณรแตกวัดหนีหมด มันจะเป็นเจ้าอำนาจวาสนาเป็นนายพระละซิ นักเข้า ๆ ก็เป็นนายพระ ใครจะมาไม่มาจะเป็นอะไร บิณฑบาตมากินวันหนึ่ง ๆ ได้ข้าวมาทัพพีสองทัพพีพอแล้ว ไม่อยากให้มาทำสกปรกวัดวา พวกนี้พวกสกปรก พวกเจ้ายศเจ้าศักดิ์ ก๊วยศของกิเลส มันวิเศษวิโสอะไรศของกิเลส ถ่ายศของธรรมแล้วไม่ยกไม่เหยียบไม่มีเรื่องอะไร ถ้าอานุภาพของกิเลสนี้แสดงจรดเมฆโน่น ถ้าเป็นธรรมนะเอาเข้าในผ้าขี้ริ้วห่อไว้ก็แสดงรัศมีออกมาจนได้แหละ ถ้าเป็นขี้เอาผ้าห่อทองคำมาห่อไว้มันก็แสดงกลิ่นออกมาจนได้แหละ

โห มันทุเรศจริง ๆ นะ ตั้งยศตั้งศักดิ์ให้แทนที่จะเป็นเครื่องประดับบ้านประดับเมือง ให้เป็นที่เคารพบูชากราบไหว้ เป็นที่ตายใจของผู้น้อย กลับเป็นเปรตเป็นผีเป็นยักษ์เป็นมาร เป็นผู้ทำลายชาติบ้านเมืองแหลกเหลวไปหมด เพราะอำนาจแห่งยศฐาบรรดาศักดิ์นี้มันทำลาย นั่นซีตั้งให้รู้เนื้อรู้ตัวกลับเป็นบ่วงไปอีก ๒ ชั้น ๓ ชั้น นี่ซิมันน่าทุเรศนะ

ผู้น้อยก็ไม่ทราบจะเดินตามใคร ผู้ใหญ่ไม่เป็นท่าแล้วเด็ก ๆ จะเดินตามใคร เริ่มตั้งแต่ในครอบครัวไป พ่อแม่ก็โกรโกลโสไปแบบหนึ่ง ต่างคนต่างเป็น ๆ ต่างครอบครัวต่างเป็น แล้วเด็กเกาะใคร เกาะก็เกาะแต่เรื่องโกรโกลโสนี่ซิ ไปโรงเรียนหรือก็มีแต่เด็กแบบเดียวกันในโรงเรียน ครูก็ครูแบบเดียวกันในโรงเรียน เอาหลักเอาเกณฑ์มายึดให้เป็นชื่อเป็นแปของบ้านของเมืองไม่ได้ พิจารณาซิถ้าเราหาเรื่อง เอ้า เข้าไปในวงราชการการเมือง ก็เป็นแบบนั้น ๆ ทั่วประเทศไทย โหนแบบบ้านแบบเมืองที่จะให้เป็นจิ้งจกถาวรแน่นหนามั่นคงอยู่ตรงไหน เมื่อมันมีแต่อย่างนี้แล้ว ไม่มี มีแต่ฉิบหายนั่นแหละ

วันนี้พูดเท่านั้นแหละ